

Wolkenfobie is hier erfelijk

De hemel is hier zo laag
dat je met de punt van je paraplu
de buik van de wolken kan openscheuren.
En dat kan een dure grap zijn,
want op de navelstreek van de wolken
hangen behalve waterballonnen ook dure schilderijen.

Daarom wil iedereen zoveel mogelijk paraplu's sparen.
Sommige hangen ze boven de schoorsteen, ook als hij aan is.
Een andere paraplu hangt boven de oude versleten schoenen.
(natte voeten krijgen, ziet hier tussen de oren)
want de wolken gaan hier naar de wc
alleen na een lange vergadering.

En de wolken dwepen met de creatieve paraplu's.
Hoe meer paraplu's men spaart,
hoe langer ze droogjes vergaderen.

Wolkenfobie is hier erfelijk.
Daarom ook met een blauwe hemel,
hangt men een grote paraplu boven de broodtrommel...

Het zonlicht is de duurste wijn hier

Zon is hier de duurste wijnboer.
Wanneer hij opkomt, wordt het feest.
Mensen rennen met een beker naar het raam.
Overal hangt een beker, en overal
een vochtige mond, die drinkt,
en drinkt maar door van zijn warme gele bloed.

Zon is hier de meest verleidende minnaar.
Wanneer hij de wolken met zijn maïsgele borstel afveegt,
ontbloot iedereen zijn hagelwitte lijf,
ligt in de tuin als een geplukte reuzenasperge.
Zelfs de gelaten, die jaren lang niet gekust zijn,
liggen gericht op elkaar.

Zon is hier de meest prutserige schilder.
Hij maakt nooit zijn schilderijen af.
Men ziet hier een broodbruine neus met een suikerwitte keel.
Of tulpenrode schouders met asbestwitte oksels.

Toch, het zonlicht blijft de duurste wijn.
Zon vindt hier lege bekertjes, altijd...

De koe dreigt dood te gaan

En ik dacht dat ik al lang zindelijk was?!
Maar nee!
Ik plas al tien jaar melk in mijn broek!
En dat komt omdat in mijn tijdperk
men moet steeds meer melk drinken.
De koeien worden groter.
Mijn prostaat ook.
Die is net zo groot als een olifantenprostaat.

Ik wil niet 4 liter melk per dag drinken?
waarschuw ik mijn melkboer.
De melkboer lacht sluw.

Anders gaat de koe dood,
legt hij me waanzinnig uit.
Zijn koe heeft het net zo zwaar als ik.
Die moet continu duur gras eten,
Die is net zo groot als een giraf geworden.

En ik dacht dat ik al lang zinnig was.
En dat ben ik weer!
Ik plas geen melk meer in mijn broek.
De koe moet plotseling aan dieet houden
De koe lijkt nu op een koe.
Mijn prostaat is weer de oude formaat.

Alleen de koe dreigt dood te gaan.
Die moet blijven de tering vreten,
maar het kunstmatige gras is bijna op.
Natuurgras vindt ze niet meer lekker.

Oh wat een ramp,
Oh wat een tragikomisch ramp!

In mijn eeuw, dreigt de koe dood te gaan,
Omdat ze groter dan een giraf is geworden!
Kunstmatige gras is op!
Natuurlijke gras mag ze niet eten,
Anders is de melkboer boos,
En mijn reuze melkglas halfvol...

Sardines mogen mijn tenen wel bijten...

Ik was vijf jaar oud, toen ik met mijn vader,
schoenen op de markt ging kopen.
Onderweg naar Almere Haven,
lagen er tientallen dode vissen:
Klein en groot. Sardines tot haaien.
Mijn vader, creatief en sluw,
bedacht met de huid van de haaien
schoenen voor mij te maken,
met de staart van de sardines, schoenveters.

Hij maakte toen 30 paar schoenen.
'Deze kans krijg je niet meer in Almere'
zei hij toen tegen mijn verbaasde moeder.
Alleen had hij niet verwacht,
dat de Broeders van de dode haaien,
in mijn dromenscherm zouden verschijnen,
mijn sardineschoenveters
met hun scherpe tanden zouden losmaken,
en de sardines mijn tenen zouden bijten.

'Wij willen onze huid terug' dreigden mij
de haaien me uitgepilde ogen.

Ik schreeuwde, tierde en brulde
totdat mijn vader noodgedwongen,
een schoenenverzekering bij de NOORDZEE aansloot.

Nu, als ik slaap, verberg ik mijn schoenen in de schatkist.
Dan kunnen de haaien mijn
haaileerschoenen niet teruggeisen of stelen.

Dit peperdure verzekering geldt alleen tegen de grote vissen.
De sardines mogen wel jouw tenen bijten- zei mijn arme vader!

Ik ben nu 33 jaar oud.
Ik heb nu dikkere huid, sterkere tenen...
Sardines mogen mijn schoenveters wel losmaken.
Sardines mogen mijn tenen wel bijten...

Vrij en veilig tegelijk?

Wat een paradokale droom?
Hij wil vrij en veilig tegelijk zijn!
Dat kan natuurlijk niet!
Echte vrijheid meet je met pijn of geluksgevoel
terwijl veiligheid de pijn en het geluk niet kan meten

Je wilt vrij zijn in een boom klimmen
maar je wilt niet vallen!
Je wilt de rivier over een gevallen boom oversteken
maar je wilt niet in de rivier vallen.
Je wilt God met je rare bril zien
maar je wilt je gelovige buurman niet boos maken.
Je wilt lekker vrijen zonder condoom
maar je wilt geen soa in je huid

Veiligheid is een vogel met geschroefde vleugels
vrijheid is een vogel die steeds tegen de muur stoot
of een onveilige boswandeling in het bos
vol met slangen en zwarte raten.
Zolang de slangen je bijten
en je geen pijn voelt, ben je vrij.
Voel je je pijn? Dan ben je niet meer vrij!
De arts met zijn veilige injectie
wacht je op het bosrand.

Wat een paradoxale droom!
Je wilt vrij en veilig tegelijk zijn!
Dan kan alleen in de gevangenis,
zolang je met je hoofd tegen de muur slaat
en je je geen hoofdpijn voelt!!!

Dood komt van de dierentuin

Ooit had mijn vriend mij verteld:
Dood komt vanuit de hemel.
Zij is een vlinder en komt mijn ziel lief ophalen.

Maar het was niet zo.
Mijn vriend onderhandelde zes maanden met de dood
totdat zijn rug als een brug boog,
en zijn ziel als een paniekgeslaagde kikker
in zijn gedroogde borstkas kwaakte.

Het was een muis. Een muis met haaischerpe tanden.
Ik zag hem om zijn sterfbed heen springen,
hoorde voortdurend zijn botten harteloos vreten.

De laatste dagen vrat hij zijn kaken en tongspieren,
waarmee mijn vriend ooit mijn gedichten uitsprak.
Ooit had mijn vriend mij verteld:
Dood is een vlinder, en komt mijn ziel zacht ophalen.

Maar het was niet zo, mijn kunstzinnige vriend!
Een muis! Een onbeschofte muis,
bracht jouw ziel naar de vertroebelde hemel...

© Rezart Palluqi

*Dit gedicht heb ik gewijd aan de vreselijke dood van een zeer goede Albanese vriend,
een talentvolle schilder en dappere activist voor menselijke rechten, Qenan Sheji.
Hij ging vorig jaar dood in Amsterdam door kanker.
Op zijn laatste levensdag woog hij 40 kilo.
Moge zijn dappere en lieve ziel in de wieg van de hemel uitrusten.*